SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 559/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. B. F., B., vedené pod sp. zn. Rvp 13602/2013 – sp. zn. Rvp 13605/2013 a sp. zn. Rvp 14735/2013 – sp. zn. Rvp 14747/2013 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove a jeho uzneseniami sp. zn. 8 CoE 187/2012 zo 17. decembra 2012, sp. zn. 7 CoE 185/2012 z 20. decembra 2012, sp. zn. 24 CoE 41/2012 z 18. januára 2013, sp. zn. 15 CoE 28/2012 zo 16. januára 2013, sp. zn. 26 CoE 3/2013 z 5. februára 2013, sp. zn. 16 CoE 209/2012 z 21. januára 2013, sp. zn. 14 CoE 6/2013 z 30. januára 2013, sp. zn. 14 CoE 114/2012 z 30. januára 2013, sp. zn. 22 CoE 58/2012 zo 17. januára 2013, sp. zn. 3 CoE 169/2012 z 30. januára 2013, sp. zn. 25 CoE 47/2012 z 24. januára 2013, sp. zn. 22 CoE 6/2013 z 5. februára 2013, sp. zn. 6 CoE 268/2012 z 28. decembra 2012, sp. zn. 10 CoE 120/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 22 CoE 3/2013 z 5. februára 2013, sp. zn. 3 CoE 146/2012 z 30. januára 2013 a sp. zn. 25 CoE 35/2012 z 24. januára 2013 v spojení s postupom Okresného súdu Svidník a jeho uzneseniami sp. zn. 6 Er 78/2007 zo 7. júna 2012, sp. zn. 6 Er 628/2008 z 13. júla 2012, sp. zn. 6 Er 112/2007 zo 7. júna 2012, sp. zn. 6 Er 112/2006 zo 6. septembra 2012, sp. zn. 5 Er 407/2003 zo 7. júna 2012, sp. zn. 5 Er 393/2003 zo 14. júna 2012,

sp. zn. 5 Er 446/2003 zo 14. júna 2012, sp. zn. 4 Er 35/2005 z 21. júna 2012, sp. zn. 5 Er 113/2004 z 21. júna 2012, sp. zn. 5 Er 470/2006 z 1. júna 2012, sp. zn. 5 Er 415/2004 zo 7. júna 2012, sp. zn. 5 Er 453/2004 z 28. júna 2012, sp. zn. 6 Er 125/2007 z 9. júla 2012, sp. zn. 6 Er 96/2007 z 13. júla 2012, sp. zn. 4 Er 250/2005 z 22. júna 2012, sp. zn. 2 Er 102/2006 zo 7. júna 2012 a sp. zn. 5 Er 53/2004 zo 14. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 13602/2013 – sp. zn. Rvp 13605/2013 a sp. zn. Rvp 14735/2013 – sp. zn. Rvp 14747/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 13602/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 8. apríla 2013 a 22. apríla 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a zákazu diskriminácie zaručeného čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) a jeho uzneseniami sp. zn. 8 CoE 187/2012 zo 17. decembra 2012, sp. zn. 7 CoE 185/2012 z 20. decembra 2012, sp. zn. 24 CoE 41/2012 z 18. januára 2013, sp. zn. 15 CoE 28/2012 zo 16. januára 2013, sp. zn. 26 CoE 3/2013 z 5. februára 2013, sp. zn. 16 CoE 209/2012 z 21. januára 2013, sp. zn. 14 CoE 6/2013 z 30. januára 2013,

sp. zn. 14 CoE 114/2012 z 30. januára 2013, sp. zn. 22 CoE 58/2012 zo 17. januára 2013, sp. zn. 3 CoE 169/2012 z 30. januára 2013, sp. zn. 25 CoE 47/2012 z 24. januára 2013, sp. zn. 22 CoE 6/2013 z 5. februára 2013, sp. zn. 6 CoE 268/2012 z 28. decembra 2012, sp. zn. 10 CoE 120/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 22 CoE 3/2013 z 5. februára 2013, sp. zn. 3 CoE 146/2012 z 30. januára 2013 a sp. zn. 25 CoE 35/2012 z 24. januára 2013 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“) v spojení s postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) a jeho uzneseniami sp. zn. 6 Er 78/2007 zo 7. júna 2012, sp. zn. 6 Er 628/2008 z 13. júla 2012, sp. zn. 6 Er 112/2007 zo 7. júna 2012, sp. zn. 6 Er 112/2006 zo 6. septembra 2012, sp. zn. 5 Er 407/2003 zo 7. júna 2012, sp. zn. 5 Er 393/2003 zo 14. júna 2012, sp. zn. 5 Er 446/2003 zo 14. júna 2012, sp. zn. 4 Er 35/2005 z 21. júna 2012, sp. zn. 5 Er 113/2004 z 21. júna 2012, sp. zn. 5 Er 470/2006 z 1. júna 2012, sp. zn. 5 Er 415/2004 zo 7. júna 2012, sp. zn. 5 Er 453/2004 z 28. júna 2012, sp. zn. 6 Er 125/2007 z 9. júla 2012, sp. zn. 6 Er 96/2007 z 13. júla 2012, sp. zn. 4 Er 250/2005 z 22. júna 2012, sp. zn. 2 Er 102/2006 zo 7. júna 2012 a sp. zn. 5 Er 53/2004 zo 14. júna 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“).

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka poskytla na základe zmlúv úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Po zročnosti pohľadávok a v nadväznosti na rozhodcovské doložky v úverových zmluvách boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom – spoločnosťou S., a. s., B., ktorého rozsudky mali byť relevantnými exekučnými titulmi v exekučných konaniach vedených pred všeobecnými súdmi, resp. exekučným titulom bola na podklade zmluvných dojednaní v úverových zmluvách notárska zápisnica. V prípade veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 14743/2013 týkajúcej sa postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 125/2007 bolo vedené exekučné konanie podľa § 57 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Exekučný poriadok“) zastavené, pričom v ostatných veciach okresný súd rozhodol o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a následne ju zastavil podľa § 57 ods. 1 písm.

g) Exekučného poriadku. Napadnuté rozhodnutia okresného súdu boli druhostupňovým krajským súdom v odvolacom konaní potvrdené ako vecne správne.

3. Argumentáciu sťažovateľky v podaných sťažnostiach možno zhrnúť do niekoľkých rovín. V prvej rovine sťažovateľka atakuje samotnú právomoc okresného súdu ako súdu exekučného v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, ktorým bola či notárska zápisnica alebo rozsudok rozhodcovského súdu. V ďalšom sťažovateľka poukazuje na závažné procesné pochybenia v postupe všeobecných súdov v rozpore s § 57 ods. 5 Exekučného poriadku alebo v rozpore s § 214 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a v ostatnom namieta nezačatie konania o prejudiciálnej otázke pred Súdnym dvorom Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“). V nadväznosti na svoju argumentáciu sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej v záhlaví tohto rozhodnutia označených práv postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktoré ďalej zruší a predmetné veci vráti na ďalšie konanie, prizná jej primerané finančné zadosťučinenie a úhradu trov konania.

4. V doplneniach sťažností doručených ústavnému súdu 25. júla 2013 sťažovateľka poukázala na rozsudok Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmavania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel stanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A
K spoločnému prerokovaniu vecí

7. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak

v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

8. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 13602/2013 – sp. zn. Rvp 13605/2013 a sp. zn. Rvp 14735/2013 – sp. zn. Rvp 14747/2013, z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, okresného súdu a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode l výroku tohto uznesenia.

II.B

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutými rozhodnutiami okresného súdu

9. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

10. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutia okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto ňou podané sťažnosti v tejto ich časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd rozhodnutiami krajského súdu

11. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

12. Ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností a v kontexte aj svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je v podstate totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov vo vzťahu k právnemu posudzovaniu notárskych zápisníc ako exekučných titulov koncipovaných na podklade neprijateľných podmienok v úverových zmluvách, ako aj rozhodcovských doložiek ako nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách vrátane posúdenia zmlúv o úvere koncipovaných formulárovou formou ako spotrebiteľských zmlúv v nadväznosti na podmienky v nich uvedené. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii

a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v prípadoch predošlých, ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s odôvodnením svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 379/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 381/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 220/2011 z 9. júna 2011, sp. zn. I. ÚS 410/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 337/2012 z 13. septembra 2012, sp. zn. III. ÚS 488/2012 z 2. októbra 2012...), ktoré skončili odmietnutím podobných a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na svoje už citované svoje rozhodnutia. Reagujúc na sťažovateľkou predostretú doplnenú argumentáciu o *„... dôležitú právnu argumentáciu vyplývajúcu z uznesenia Krajského súdu v Bratislave 18 CoE 641/2011 zo dňa 30. 11. 2012“* ústavný súd považuje za potrebné (k existencii obsahovo odlišnej judikatúry všeobecných súdov) doplniť, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011).

13. Ústavný súd ďalej konštatuje, že v prípade zastavení exekučného konania podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku nebolo zákonom predpokladanou podmienkou postupu okresných súdov v čase pred vydaním rozhodnutí nariadenie pojednávania, resp. rozhodnutiu o zastavení konania nepredchádzalo pojednávanie na okresných súdoch, a to v zmysle platnej právnej úpravy.

14. K námietkam sťažovateľky týkajúcim sa rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v rozpore s § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, ako aj vzťahujúcim sa na prejudiciálne konanie ústavný súd konštatuje, že sa plne stotožňuje s odôvodnením svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 3/2013 zo 16. januára 2013, sp. zn. I. ÚS 110/2013 z 20. februára 2013, I. ÚS 157/2013 z 13. marca 2013, I. ÚS 146/2013

z 13. marca 2013, sp. zn. I. ÚS 153/2013 z 13. marca 2013, sp. zn. I. ÚS 152/2013 z 13. marca 2013, I. ÚS 363/2013 z 5. júna 2013...), ktoré skončili odmietnutím rovnakých sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory vyslovené v predošlých rozhodnutiach, na ktoré preto v podrobnostiach odkazuje a konštatuje, že svoje už vyslovené právne názory k nastoleným otázkam považuje z ústavného hľadiska za ústavne konformné a právne akceptovateľné, v dôsledku čoho hodnotí sťažovateľkou predostretú argumentáciu za neopodstatnenú.

15. V kontexte svojich zistení ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v prípade sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 13605/2013 vytkla postupu okresného súdu to, že v postupe podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v spojitosti s § 57 ods. 5 Exekučného poriadku nevykonal pojednávanie; táto podmienka vyplývala z v tom čase platnej legislatívy. V spojitosti s uvedenou argumentáciou sťažovateľky ústavný súd poukazuje k princípu subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03 a III. ÚS 201/04). V prípade sťažnosti vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 13605/2013 ústavný súd z uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 CoE 28/2012 zo 16. januára 2013 zistil, že sťažovateľka svoju argumentáciu smerujúcu k postupu okresného súdu podľa § 57 ods. 5 Exekučného poriadku neuplatnila, a aj táto samotná skutočnosť je dôvodom odmietnutia predmetnej sťažnosti v tejto jej časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavný súd v závere k postupu krajského súdu v odvolacom konaní (sťažovateľkou namietané porušenie § 214 ods. 1 OSP) dodáva, že podľa svojej konštantnej judikatúry súčasťou práva na spravodlivý proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane konania o odvolaní.

Jedným z postulátov subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti je to, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru, a preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocesnými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci. Procesný postoj účastníka konania nemôže zásadne bez ďalšieho implikovať mechanickú povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich vrátane posúdenia tej skutočnosti, či a ako sú splnené/nesplnené podmienky na postup všeobecného súdu v odvolacom konaní (v súvislosti so sťažovateľkou nastolenou potrebou dokazovania v odvolacom konaní alebo stotožnenia sa odvolacieho súdu s jej pocitom diskriminovaného účastníka exekučného konania a pod.). Právne posúdenie tejto otázky patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu ako súdu druhostupňového, a nie do právomoci ústavného súdu.

17. K argumentácii sťažovateľky o porušení práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka využila proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu odvolania, ako riadne opravné prostriedky, v ktorých brojila proti postupu okresného súdu v exekučnom konaní. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd v napadnutých rozhodnutiach náležite zaoberal a vyložil svoje závery, pre ktoré vzhliadol postup a napadnuté rozhodnutia okresného súdu ako vecne správne. Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a rozhodnutia všeobecného súdu postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku. Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu

v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho napadnutými rozhodnutiami bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty dodržaný, čím k porušeniu označených práv dôjsť nemohlo.

18. V kontexte uvedeného ústavný súd odmietol sťažovateľkou podané sťažnosti týkajúce sa postupu a rozhodnutí krajského súdu v tejto ich časti z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti a nedostatku svojej právomoci na ich prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže boli sťažnosti odmietnuté, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

19. V závere svojej argumentácie ústavný súd dodáva, že nemohol prehliadnuť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov (všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s tým istým účastníkom, a to spoločnosťou P., s. r. o. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už notorietou, preto nie je potrebná ich konkretizácia. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva aj otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keďže aj podľa judikatúry ESĽP nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

20. V kontexte s už uvedeným ústavný súd už iba dodáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahlcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom buď na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období, alebo na dôvod namietania neexistujúcich porušení základných práv a slobôd úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma

len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2013